

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

září 2009

„Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích (správcích) tajemství Božích“ (1.Kor.4:1).

Ano, dobře to říká Pavel: „Tak o nás smýšlej každý...“ Jak to ale je, když skoro všichni z nás jsou považováni za samozvané apoštoly a učitele? I jemu se přece tak vedlo (2.Kor.6:8), ale to nic nemění na Božím povolání a poslání. Nehledě na to, co si myslí nebo říkají lidé, píše Pavel dále: *„Dále pak vyhledává se při šafářích (správcích) toho, aby každý z nich věrný nalezen byl.“ (1.Kor.4:2).*

Musíme sledovat začátek času milosti, abychom zjistili, co a jak se musí stát na konci. K Janu Křtiteli zaznělo slovo Boží (Luk.3:2); on věděl, co bylo jeho povolání a služba. On byl ten zaslíbený připravovatel cesty (Iz.40:3; Mal.3:1) Bohem poslán, skrze kterého měli všichni dospět k víře (Jan.1:6-7). Také Petr věděl, k čemu ho Pán povolal (Mat.4:18-20) a určil (Sk.15:7). Jemu Pán dokonce řekl: *„A tobě dám klíče království nebeského“ (Mat.16:19).* Když o letničním dni vystoupil a kázal pokání a křest na jméno Pána Ježíše Krista, ustanovil tím ten jediný platný vzor pro celou novozákonní církev.

Pavel obdržel slyšitelné povolání od vzkříšeného Pána a také věděl, co bylo jeho službou (Sk.9:15; Sk.22:6-21). To se dá poznat již z toho, jak se ve všech svých dopisech představoval. Jeho úkolem bylo, novozákonní církvi předložit celou spásnou radu Boží (Sk.20). On svědčí, že při svém povolání slyšel Pánův hlas ve své hebrejské mateřské řeči, který mu řekl: *„...vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, otvírati oči jejich, aby se obrátili od temnoty k světlu a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a dědictví s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve Mne“ (Sk.26:17-18).* Tak jako každý, kdo obdržel božské povolání, věděl i on, co mu Pán podle Svého spásného plánu přidělil, a vykonal to.

O Noémovi je psáno: *„I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.“ (1.Moj.6:22).* Můžeme procházet celým Starým Zákonem: Abraham, Mojžíš, Jozue, Eliáš, Elizeus, David, Šalomoun a všichni ostatní dělali přesně to, co jim Pán uložil.

O Mojžíšovi je též psáno, že *„i učinil Mojžíš tak. Všecko, jak mu rozkázal Pán, tak učinil“ (2.Moj.40:16).* Potom byly udány ty podrobnosti, které provedl, *„jak Pán Mojžíšovi přikázal.“* Nadto také jsme informováni o spolupráci mezi jím jako odpovědným prorokem a těmi, kteří mu stáli po boku: *„Podle všeho, co přikázal Pán Mojžíšovi, tak udělali synové Izraelští všecko to dílo. A viděl Mojžíš všecko to dílo, a aj, udělali je, jak byl přikázal Pán, tak udělali. I požehnal jim Mojžíš.“*

(2.Moj.39:42-43). Tak vypadá pravá spolupráce ještě dnes mezi opravdovými Božími služebníky!

V kázání „Konat Bohu službu bez Jeho vůle“ z 18. července 1965 mluvil bratr Branham o těch, kteří míní, že Bohu slouží, aniž by byli povoláni nebo posláni. Oni jsou vlastní překážkou církvi a v království Božím, neboť se nedrží Jeho nařízení a zadání.

V Žid.3:5-6 stojí: „*A Mojžiš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, co potom mělo jako zjevení zvěstováno býti. Ale Kristus, jako Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivostí, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.*“

O Eliášovi je obzvláště zdůrazněno: „*Stalo se pak, když se obětuje obět' suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Pane, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem podle slova tvého činil všecky věci tyto.*“ (1.Král.18:36).

Bratr Branham se mohl odvolat na to, co mu bylo nebeským poslem řečeno 7. května 1946, a vykonal to pověření tak, jak mu bylo přikázáno. Jeho s ničím neporovnatelnou prorockou službou se naplnily božské spásné dějiny v konečném čase (Mal.3:23-24; Mat.17:11; Mar.9:12 aj.). Toto je záznam slov, která 11. června 1933 u řeky Ohio zazněla z nebe: „Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu příchodu Krista, tak zvěst, která ti byla dána, bude předchůdcem druhému Kristovu příchodu.“

Od každého pravého Božího služebníka Pán očekává, že Jeho příkazy splní tak, jak přikázal. Proto stále ještě cestuji pravidelně po celém světě a káži Slovo, jak mi to před 47 lety řekl: „JÁ tě pošlu do jiných měst, abys zvěstoval Mé Slovo.“ Bůh odměňuje věrnost, věrnost Slovu, věrnost k pověření. K tomu patří také rozdávání duchovního pokrmu jako pokračování služby, kterou byl pověřen bratr Branham.

Pán sám přece v Mat.24:45 v souvislosti s časem Svého návratu coby Ženich, řekl: „*Kdo tedy jest ten služebník věrný a moudrý, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v pravý čas?*“ Také toto slovo se muselo naplnit. Duchovní pokrm, zjevené Slovo, musí být rozdáváno. Proto On od všech bratří, kteří nyní v posledním církevním období rozdáávají duchovní pokrm a mají podíl na přímém pověření, očekává přesné vykonávání, plnou jednomyslnost se zjeveným Slovem a vzájemnou harmonickou spolupráci. Jen tak se může uskutečnit jednota věřících a dokonalé napravení, které se musí stát předtím, než se Pán Ježíš bude moci navrátit (Sk.3:20-21).

Ale jestliže musí v církvi být všecko jako tomu bylo na počátku, potom to platí také pro služby v lokálním sboru. Bratři podnikli cesty do jiných zemí, aniž by k tomu byli pověřeni, a předkládali svoji vlastní verzi, takže vznikl zmatek. V Antiochii byli tehdy dokonce proroci a učitelé, ale během bohoslužby se postili a modlili, a Duch Svatý řekl: „*Oddělte mi Barnabáše a Saule pro dílo, pro které jsem Já je povolal.*“ To bylo TAK PRAVÍ PÁN a Bůh byl s nimi. Všichni bratři

v lokálních sborech by měli zůstat, kde jsou, jediňe, že by Pán sám mluvil a vyslovil povolání a vyslání.

V Mat.11:7-19 Ježíš důkladně vysvětluje službu Jana Křtitele a ptá se: „*Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka.*“ (v.9). Pán nám ukazuje naplnění této služby z Mal.3:1 a říká: „*Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest nejmenší v království nebeském, je větší nežli on*“ (v.12) – tedy více nežli prorok, ale ne více než kterýkoliv jiný věřící. Všichni proroci oznamovali příchod Mesiáše, ten předchůdce Jej představil a svou službou postavil most mezi tím, co prorokovali proroci Starého Zákona a Novým Zákonem (Luk.16:16). Jan Křtitel království nebeské představil (Mat.3), a ti první věřící do království Božího v prvním letničním dni vešli skrze vylití Ducha Svatého.

Právě tak jako Jan Křtitel, Petr a Pavel byl také bratr Branham přes svou významnou službu člověkem jako my. O Eliášovi je psáno: „*Eliáš člověk byl týmž bidám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.*“ (Jak.5:17-18). Všichni Boží muži se modlili, ale nikdo se nemodlil ani k jedinému z nich. Kdo z člověka dělá více než to, čím je – totiž člověk, je podveden duchem podvodu. Jen z důvodu Božího Slova, které zaznělo k posvěceným Božím mužům, byli nazváni bohové (Jan.10:35-36), ale zůstali lidmi, a jako lidé zemřeli (Ž.82:6-7). Jen proto, že Boží Slovo bylo do nás jako Boží semeno vloženo, jsme znovuzrozeni a stali jsme se dětmi Božími, zůstaneme však až do našeho proměnění těla normálními smrtelnými lidmi (Fil.3:21; Řím.11 aj.).

Musíme dávat pozor

V Neh.9 je od povolání Abrahama popsána cesta Boží s Izraelem: vyvedení z Egypta; rozdělení Rudého moře; jak byli doprovázeni oblakem ve dne a ohnivým sloupem v noci; jak jim Bůh dával příkazy a pokyny, pokrm a nápoj a zavedl je až do zaslíbené země. „*Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyučování jich... A tak za čtyřicet let krmil jsi je na poušti. V ničem nedostatku neměli, oděv jejich neztrouchnivěl, a nohy jejich neotekly.*“

Ano, to všecko učinil Bůh pro Svůj lid. Dal Ducha Svatého, dal manu, dal vodu, oděv se jim netrhal, během 40 let zůstával nový, nohy jim neotékaly. „*Potom dal jsi jim království a národy... Syny pak jejich rozmnožil jsi... v dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali.*“ Ta osobní Boží přítomnost se nezjevila v ohnivém sloupu pro obdiv, ale aby ukazovala cestu – tehdy lidu izraelskému a dnes pravé církvi.

Potom však přijde to velké „Ale“: „*Když pak popouzejíte tě, zprotivili se tobě, zavrhli zákon tvůj za hřbet svůj, a proroky tvé zmordovali, kteří jim osvědčovali, aby je obrátili k tobě, a dopouštěli se velikého rouhání.*“ (26.v.). Slyšet, věřit a poslechnout – o to se Bohu s Jeho lidem jedná. „*Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněm, ale neprosněla jim řeč slyšená, nepřipojena k víře, když slyšeli.*“ (Žid.4:2).

Přes všechno, co On jim učinil dobrého, musel Bůh říci: „*Po čtyřicet let měl jsem nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých. (Podle něm. př. Bible: Nechtěli nic vědět o Mých cestách)“ (Ž.95:10).*

Nyní následuje vážné napomenutí: „*Toto pak všechno k příkladu dalo se jim, a napsáno jest k varování našemu, kteří jsme již na konci světa.*“ (1.Kor.10:11). „*Protož jak praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho...*“ (Žid.3:7).

Od té mocné služby bratra Branhama uplynulo přes čtyřicet let a jaký je výsledek? Různé směry a tábory a všichni se označují za věřící zvěsti; mnozí ale chodí po vlastních cestách, míní, že Bohu slouží, aniž by sami byli ve vůli Boží a cestu Boží s církví vůbec nepoznali.

Ať se to týká Izraele nebo církve: Pravá víra je spojena s opravdovou poslušností a biblickým pozhánáním; nevíra s neposlušností a zlořečenstvím. A kdo rozšiřuje cizí učení, stojí pod zlořečenstvím, protože zvěstuje jiné evangelium (Gal. 1; 2.Kor.11). Bůh je jen ve Svém Slově; Satan v každém výkladu. Musíme se vrátit k začátku a kráčet ve víře a v poslušnosti po osvětlené Boží cestě.

Apoštol Jan, který se již ve svém čase musel dostat do rozporu s falešnými proroky a učiteli, oslovuje výhradně Boží děti a píše, potom, co v 3. verši odhalil antikristovského ducha, který již tehdy byl ve světě: „*Vy pak z Boha jste, synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; nebo větší jest ten, který je ve vás, nežli ten, který je v světě. Oni z světa jsou, a proto o světě mluví, a svět jich poslouchá.*

„*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*“ (1.Jan.4:1-6). Jan oslovuje pravé Boží děti: „*Vy pak z Boha jste*“, a s ohledem k pravým Božím služebníkům říká: „*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás...*“ S tím výrokiem „*My z Boha jsme...*“ míní sebe a všechny, které Pán povolal do služby. To je spojeno s apoštolskou plnou mocí a posláním: „*Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás.*“ (Jan.20:21). Na ně se vztahují slova: „*Kdo vás slyší, mne slyší!*“ (Luk.10:16).

Vidíme, že od začátku existuje Duch Pravdy a duch podvodu a také jsou dvě různé skupiny. Každá se nachází pod nějakým přímým duchovním vlivem: jedna pod nadpřirozeným, Božím, ta druhá pod světským, ďábelským. Jan píše: „*Po tomto zjevné jsou synové Boží a synové ďáblůvi. Každý, kdo nečiní spravedlnosti, není z Boha, a kdo nemiluje bratra svého.*“ (1.Jan.3:10). Obě jsou tak od základu rozdílné jako Kain a Abel; oba vyšli z jednoho mateřského klínu Evy; oba věřili v téhož Boha; oba přinesli oběť; oba se modlili. A přece to byla dvě úplně rozdílná semena.

A k tomu se potom přidává pojem »zvěst«, o kterou se přece nyní obzvlášť jedná. Jan totiž pokračoval: „*Nebo to jest to zvěstování, které jste slyšeli od počátku, abychom milovali jedni druhé. Ne jako Kain, který z toho zlostinika byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví.*“ Jak říkal bratr Branham, z každého probuzení vyjdou vždy dvě různá semena jako dvojčata. Náš Pán zvěstování zvěsti Slova

přirovnal v Mat.13:24-38 k rozsévání a vysvětluje: „...*dobré pak sítě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostinika.*“ Obě semena jsou zasetá na stejném poli. Syn člověka rozsévá dobré semeno, nepřítel to zlé. A slunce svítí na zlé i dobré, a stejný déšť padá na spravedlivé a nespravedlivé (Mat.5:45). Poznáte je podle ovoce, ne podle darů!

Co musel Pán říci těm nevěřícím Židům tehdy, platí ještě dnes pro všechny z národů: „*Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.*“ (Jan.8:47). Obrácen ke Svým učedníkům řekl Pán tehdy a i dnes: „*Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.*“ (Mat.13:16) Jednou provždy platí: Kdo je Bohem poslán, mluví slova Boží! A kdo je z Boha narozen, slyší slova Boží! Všechno Písmo je přece od Boha dáno (2.Tim.3:16), neboť Bohem posvěcení muži, inspirovaní Duchem Svatým, nám zvěstovali věci, do kterých by i andělé chtěli nahlédnout (1.Petr.1:12).

Platí dále: Ta poslední, ryzí biblická zvěst dosáhne končiny Země a všichni, kteří jsou opravdu z Boha, na ni uslyší.

Posvěcení v Pravdě

V našem posledním Oběžném dopise duben/květen 2009 jsme psali o vyvolání a přípravě těch, kteří patří k Církvi-Nevěště. Ten ohlas byl přemáhající. Pochopili jsme, o co se nyní jedná, totiž o poslušnost víry, o Boží život Ženicha v Nevěště. Tak jsme zdůraznili, jak to bratr Branham v tomto smyslu řekl: „Ve Starém Zákoně bylo zabito nespočetné množství beránků, jejichž krev byla vylita na usmíření, ale život obětovaných zvířat nemohl přijít na ty, kteří tu oběť přinesli. Ale skrze oběť Syna Božího, Jehož krev byla na usmíření obětována na Golgatském kříži, se stal div nad všechny divy. Týž Boží, věčný život, který byl ve Spasiteli, je skrze znovuzrození ve všech spasených. Všichni synové a dcery Boží mají ten stejný život, který byl v Synu Božím, se všemi ctnostmi, ano, s povahou Ježíše Krista.“

Jednou provždy je pravda: „*Nebo i ten, který posvěcuje, i ti, kteří posvěceni bývají, z jednoho Otce jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývat bratřími, řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění zpěpěvovati budu tobě; ...A proto ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očistění hříchů lidu díti mělo.*“ (Žid.2:11-12+17).

Ten krví vykoupený zástup je provždy ospravedlněn a posvěcen v Něm, „*kteříž vydán je na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.*“ (Řím.4:25).

Oni jsou blahoslavení již v tomto světě: „*Blahoslavení, jimž odpuštěny jsou nepravosti a jejichž přikrytí jsou hříchy. Blahoslavený muž, kterému Pán nepočítá hříchu.*“ (Řím.4:7-8).

Skrze Ducha Svatého jsou všichni uvedeni do veškeré Pravdy Slova a v ní posvěceni: „*Posvěť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (Jan.17:17).

K tomu náleží zjevení jména Ježíš, ve kterém nám Bůh jako Otec v Synu všechno daroval: „*Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvoji byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali*“ (Jan.17:6).

Dříve než Pán řekl v Novém Zákoně: „*Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého*“ (Jan.13:34), řekl On v tom Starém, že uzavře Novou Smlouvu a Svému lidu dá nové srdce, nového ducha, ano, nový život (Jer.31:31-34; Ez.18:31-32 aj.).

Spasení je tak dokonalé, jak jen může být: úplné ospravedlnění, obnovení a znovuzrození mocí vzkříšení Ježíše z mrtvých až po naplnění, zapečetění a vedení Duchem Svatým.

Tajemství Boží

V našem úvodním slově jsou služebníci Krista jmenováni jako „*šafáři (správci) tajemství Božích.*“

V Mat.13, Mar.4 a Luk.8 řekl náš Pán Svým učedníkům: „*Vám jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale těm, kteříž jsou vně, v podobenství všecko se děje.*“

Potom ten apoštol oznamuje různá tajemství také jednotlivě: „*Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato přihodila se části Izraelitů, dokud by nevěšla plnost pohanů*“ (Řím.11:25). Bůh má Svoji cestu s Izraelem a má Svoji cestu s církví.

Jako další píše: „*Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme*“ (1.Kor.15:51). V této kapitole popisuje nejprve vzkříšení Ježíše Krista jako prvotiny, potom první vzkříšení zesnulých v Kristu a proměnění v Kristu žijících v nesmrtelnost při vytržení a nakonec druhé vzkříšení k poslednímu soudu na konci času (Zj.20:11-15). V 1.Kor.15:52 říká apoštol Pavel zcela jasně, že vzkříšení a proměnění nastane v jediném okamžiku. „*Musí zajisté toto porušitelné (pomíjitelné) tělo obléci neporušitelnost (nepomíjitelnost), a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlce jest smrt ve vítězství.*“ (1.Kor.15:53-54).

V Ef.1 se jedná o dokonání Boží spásné rady se všemi vyvolenými před založením světa, kteří budou nalezeni při návratu Krista ve vůli Boží a připraveni. „*Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě*“ (v.9).

Dále Pavel píše: „*...že skrze zjevení oznámil mi tajemství, jako jsem vám prve psal krátce; z čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství Kristovy...*“ (Ef.3:3-4). Ano, to co nebylo v dřívějších časech a ve Starém Zákoně ještě zjeveno, oznámil nyní Bůh Svým apoštolům a prorokům:

„*...to tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. Jim Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi*

pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy“ (Kol.1:26-27).

V 1.Tim.3 zachází apoštol ještě jednou na to tajemství Boží a píše: „*A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.*“ (v.16). Zde máme jedinečné tajemství Boží: Bůh zjevený v masitém těle jako Immanuel – Bůh s námi. Toto je svědectví Ježíše v církvi Boží, která je sloupem a základem Pravdy (v.15).

Existuje tedy tajemství Boží, tajemství Božího království a TO TAJEMSTVÍ BOŽÍ. A můžeme říci, že Bůh nám všechno Duchem Svatým zjevil. Pánu čest za službu bratra Branhama, který všechno, co proroci a apoštolové zvěštovali, pravdivě učil až do poslední kapitoly Bible.

Ale musíme se zkušovat, zda Kristus je zjeven v našem životě, zda v sobě máme bytost Ježíše se všemi Jeho ctnostmi (2.Petr.1). Jen tak se s Ním můžeme ukázat v nádhře (Kol.3:1-4). Pavel, který o těch tajemstvích psal, to postavil na toto stanovisko: „*Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící aneb zvonec znějící. A bych měl prorocství, a znal všechna tajemství, i všelikého poznání došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.“ (1.Kor.13). Tam vchází jen dokonalá Boží láska, tak to také bylo řečeno bratru Branhamovi v prožití „za oponou času“.*

Láska Boží je Boží bytost v nás, neboť Bůh je láska, a jak jistě byla Boží láska zjevena ve Spasiteli na kříži na Golgatě, tak jistě bude ta božská láska zjevena mezi všemi spasenými. Amen.

Co se stane při Kristově návratu?

S ohledem na 1.Tes.4:13-17 musí být ještě jednou řečeno a napsáno jasné slovo. Jednotlivé výroky bratra Branhama v jeho kázání „Vyrženi“ jsou vykládány zavádějícím způsobem, že to „buzení voláním“ z 1.Tes.4, které je vlastně tím „přikazujícím hlasem“, měla být »ta zvěst« a že Pán od roku 1963 sestupuje dolů.

Pozorujme ten text v 1.Tes.4:13-17 společně, abychom zjistili, komu je toto volání k probuzení určeno.

Verš 13: „*Nechci pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteří zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteří naděje nemají.*“ Tedy jde o ty zesnulé v Kristu.

„*Nebo jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.*“ (V.14) Opět se jedná o ty zesnulé.

„*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředějdeme těch, kteří zesnuli.*“ (V.15). Opět jsou míněni zesnulí.

„*Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve.*“ (V.16) To, co je zde v 1.Tes.4 vypsáno, se neděje po dlouhé roky, nýbrž přímo při návratu Ježíše Krista, když ti mrtví v Kristu budou vzkříšeni a ti žijící v Kristu proměněni.

V těch čtyřech verších se tedy nejedná o zvěst, která je kázána těm živým, ale zcela jasně o volání, kterým Pán sám jako při Lazarovi přikáže těm v Kristu zesnulým.

Teprve ve verši 17 je řečeno těm živým v Kristu: „*Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky s Pánem budeme.*“ Amen!

Bratr Branham biblicky učil, že ve spojení s novozákonní církví jsou tři příchody Krista:

**„ON přišel jednou, aby spasil Svou Nevěstu,
podruhé přijde, aby Svoji Nevěstu vytrhl a vzal vzhůru.
ON opět přijde s Nevěstou k Tisíciletému království.“**

(Kázání z 27. dubna 1961).

Přesně tak se to stane. Amen. Jako mnohá jiná bludná učení jsou i ty teorie o příchodu Krista dílem nepřítelů. Ano, jsou to doslova klamné fantazie, vypůsobené duchem podvodu a lži. Ty zdánlivě těžce srozumitelné výroky bratra Branhama jsou, pokud v tom kázání čteme dále, snadno srozumitelné, a sice dokonale jasně.

Pojem „zvěst“ byl pro bratra Branhama tak důležitý, že ho použil více než čtyř tisíckrát. A protože před příchodem Krista má předcházet biblická zvěst konečného času, šíří se jako volání až do končin Země (Mat.25:6). Totéž, co bylo řečeno ohledně služby Jana Křtitele: „*Hlas volajícího na poušti...*“ (Iz.40:3; Mat.3:3;) (v něm. př. Bible: „*Slyš, zaznívá volání...*“), se nyní zase plní: Zní volání: „*Ženich přichází!*“ Proto bratr Branham v kázání „Vytržení“ přešel také hned k Mat.25 a řekl: „**Nejprve přijde zvěst: »Je na čase vyčistit lampy. Vstaňte a dejte své lampy do pořádku.«**“

Při návratu Ježíše Krista zazní volání k probuzení jako příkaz zesnulým v Kristu, kteří hned potom budou vzkříšení. Nato pak ti v Kristu žijící společně s nimi na oblacích (v.17) budou vytrženi vstříc Pánu. V Písmu je všechno božským způsobem seřazeno a nalézá své doslovné naplnění, jak to bylo zaslíbeno. Amen.

Protože ta mocná událost z 28. února 1963 je zaměňována s návratem Pána, je nutné, abychom ještě jednou něco řekli o tom zjevení v oblaku. Bratr Branham vzal fotografii s tím oblakem a v sedmi různých kázáních řekl: „**Zde vidíme Pána jako Soudce zahaleného do jantarově zbarveného oblaku.**“

Všeobecně se ví, že bratru Branhamovi bylo v jednom vidění ukázáno, kde se tato velká událost uskuteční. Poslušen proctví Pána se přestěhoval v lednu 1963 do Tucsonu, jak mi to řekl v prosinci 1962, a koncem února se odebral na tu horu asi 40 mil severovýchodně od Tucsonu, kterou mu Pán ukázal. Tam se skutečně stalo, že se mu Pán zjevil v nadpřirozeném oblaku, a sice tak, jak on opakovaně zdůrazňoval, jako Soudce.

Tato událost má pro církev Ježíše Krista stejný význam jako zjevení Pána v oblaku a ohnivém sloupu za času Mojžíše a jako zjevení slávy Boží v oblaku v Mat.17:5. Musíme si představit, že to nebyl Mojžíš nebo Jan nebo bratr Branham, kteří představovali své programy, nýbrž to byl a je Bůh sám, který se

v různých časech zjevuje tak, jak to odpovídá Jeho spásnému plánu. Komu to není jasné, ten nemůže nadpřirozené působení Boží zařadit.

Jestliže bratr Branham opakovaně zdůrazňuje: „**Tady vidíme Pána jako Soudce**“, pak to má zvláštní význam. Toto zjevení se přece stalo v okamžiku otevření sedmi pečeti. Otevřením sedmi pečeti zazněla poslední biblická zvěst a pozornost Božích dětí je nanovo zaměřena na to **TAK PRAVÍ PÁN Slova**.

Nebyl to tedy tělesný návrat Páně, na který ještě čekáme, nýbrž nadpřirozené zjevení jako nejvyššího Soudce v oblaku, aby zdůraznil, že nyní „*začíná soud v domě Božím*“ (1.Petr-4:17), že od té chvíle v církvi Ježíše Krista musí být všechno seřazeno na základě Slova Božího. Ten nejvyšší Soudce říká: „*Slovo, které jsem k vám mluvil, vás bude soudit v onom dni.*“ Bratr Branham ohledně tohoto zjevení řekl: „**ON je ten nejvyšší Soudce vesmíru, nejvyšší Soudce nebe a Země. ON je Bůh: nic jiného než Bůh. ON je Bůh, který se zjevil v lidské postavě a byl nazván Synem Božím.**“ (Konat Bohu službu... 27. listopadu 1965).

Ta fotografie s nadpřirozeným oblakem má stejný význam jako fotografie se světelným sloupem nad hlavou bratra Branhama. Tady nemáme co dělat s lidským dílem, nýbrž s nadpřirozeným Božím působením. Snímek světelného sloupu pořídili 20. ledna 1950 v Houstonu v Texasu fotoreportéři Ayers a Kippermann a 29. ledna byl ve Washingtonu potvrzen Dr. Georgem J. Lacym jako pravý. Bratr Branham by mohl tisíckrát říci: „Pán je s námi stejně jako byl s Mojžíšem a Izraelem v ohnivém sloupu“; kdyby to ale nebylo nikdy viditelně potvrzeno, mohli by si všichni myslet: „To on sice říká, ale kde je ten důkaz? Opravdu je to tak?“ Ano, skutečně je to tak!

Bratr Branham by také tisíckrát mohl říci: „Pán se mi zjevil v nadpřirozeném mraku“; kdyby tady ale nebyl ten důkaz, pak by lidé měli omluvu. Ten nadpřirozený oblak na bezoblačném nebi 28. ledna 1963 vidělo mnoho lidí. Dr. James McDonald z Tucsonské univerzity potvrdil skutečnou přítomnost, když vyhodnotil 82 fotografií a napsal o tom článek, který vyšel 19. dubna 1963 v časopisu „Science“. Také časopis „Life“ informoval 17. května 1963 o tomto jevu a nazvali to „a High Cloud Ring of Mystery“ – „vysoký oblak, tajemný kruh“.

Tyto události přece nebyly žádná náhoda. Pán sám to tak chtěl a dopustil, aby se to stalo. Celý křesťanský svět je o tom, co Bůh v našem čase učinil, informován, ale jen opravdově věřící to mohou zařadit do spásných dějin a poznat zvěst, která od té doby předchází druhému Kristovu příchodu jako poslední volání: „Ženich přichází!“

28. února 1963 nebylo žádné vzkříšení, žádná proměna a žádné vytržení. To nebyl ten biblický Kristův návrat, při kterém nejprve povstanou mrtví v Kristu, a potom ti v Něm žijící budou proměněni a vytrženi vstříc Pánu do oblak. Přesto to byla ta nejdůležitější událost před návratem Ježíše Krista, aby naše pozornost byla upnuta k tomu, co Bůh ve Svě věčné radě odpovídající našemu času činí. Chápeme, že Pán sám je definitivním Soudcem a že nyní a u posledního soudu bude soudit podle Svého Slova a vyřkne definitivní rozsudek.

Zákon a milost

V Novém Zákoně je 162 míst, která zákon zmiňují ve zcela rozdílných souvislostech, a při povrchním náhledu bychom mohli mínit, že si vzájemně odporují. Ale to není ten případ: Všechno stojí tam, kam to patří. Totéž se vztahuje na milost.

„Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.“ (Jan.1:17).

Náš Pán říká: *„Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti zákon anebo proroky. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti. Amen zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puntík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou.“ (Mat.5:17-18).*

Pavel píše: *„Nebo konec zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.“ (Řím.10:4).* Zde je v řečtině psáno slovo *telos* – hranice (cíl): Kristus vymezil zákonu hranici, konečnou hranici, totiž milost a Pravdu.

V Řím.3:20 se píše: *„Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze zákon přichází poznání hříchu.“*

My bychom vůbec nevěděli, co je přestoupení, co hřích jako lež, cizoložství nebo vražda znamenají, jestliže by nám to Bůh skrze zákon neřekl.

Proto to objasnění: *„Co tedy díme? Že zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o zlé žádosti byl bych nevěděl, kdyby zákon neřekl: Nepožádáš.“ (Řím.7:7).*

Bez zákona by nebylo vůbec žádné přestoupení ani odsouzení. Bez zákona by Duch Svátý nemohl usvědčit z hříchu. Bez usvědčení skrze zákon by milost, ano omilostnění, vůbec nemohlo nastat.

Při našem obrácení jsou nám absolutně všechny hříchy, všechna přestoupení zákona odpuštěny. Skrze víru v dokonalé dílo spásy následuje dokonalé ospravedlnění. *„Blahoslavení, jimž odpuštěny jsou nepravosti a jejichž přikryti jsou hříchy. Blahoslavený muž, kterému Pán nepočítá hříchu.“ (Řím.4.7-8).* Zároveň obdržíme sílu, žít podle Slova a vůle Boží.

Nejen od hříchů a přestoupení, ale také od zlořečenství jsme spasení. *„Ale vykoupil nás Kristus ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdo visí na dřevě“ (Gal.3:13).*

Kristus nás tedy cele spasil, ale nikdy nám nedovolil, dělat v čase milosti věci, které platí jako přestoupení nebo dokonce jsou zlořečené. Naopak: jedno z deseti přikázání zní: *„Nezabiješ!“* Pán Ježíš ale v této souvislosti řekl: *„Že každý, kdo se hněvá na bratra svého, bude povinen k soudu státi. ...a kdo by řekl: Blázne, povinen bude pekelný oheň trpěti.“ (Mat.5:21-22).*

Jestliže Pán v zákoně řekl: *„Nezcižolozíš!“* a *„Nepožádáš manželky svého bližního!“*, potom to v čase milosti nezrušil, nýbrž ještě zostřil, když řekl: *„Ale já pravím vám: Že každý, kdo by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcižolozil s ní v srdci svém.“ (Mat.5:28).* Právě tak s ohledem na 5.Moj.24, kde muž mohl dát své ženě lístek na odloučení: *„Já pak pravím vám: Že kdokoli propustil by manželku*

svou, kromě příčiny cizoložstva, zavíní (podle něm. př. Bible), že ji uvodí v cizoložstvo, a kdo propuštěnou pojme, cizoloží.“ (Mat.5:32).

Pavel nám oznámil závěr své apoštolské služby: „Skrze něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho!“ (Řím.1:5). On ukázal, jaký život opravdově věřící mají vést: „Já zajisté skrze zákon zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu. S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne. Nepohrdám tou milostí Boží. Nebo jestliže jest z zákona spravedlnost, tedy Kristus nadarmo umřel.“ (Gal.2:19-21).

A přesto se i on odvolává na těch deset přikázání, např. když vyzývá děti k poslušnosti vůči rodičům: „Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé. Cti otce svého i matku, to jest přikázání první se zaslíbením“ (Ef.6:1-2). Jako Žid, který byl vyučen Písmu, znal také těch dvanáct zlořečenství z 5.Moj.27, kde se také mezi jiným říká: „Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce svého a matku svou“ (v.16). Kdo zneuctívá jen jednoho z rodičů, je přesto pod zlořečenstvím – i když se ještě o milosti vyjadřuje tak nábožně.

V 1.Kor.5 byl případ, ke kterému Pavel – žijící v milosti – řekl: „...abyste toho, který to tak spáchal... vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše.“ (v.5). Zcela určitě měl na mysli 5.Moj.27:20: „Zlořečený, kdo by obýval s manželkou otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i řekne všechen lid: Amen.“

Také pro čas milosti platí, co Bůh řekl v zákoně: „Ten zajisté, který řekl: Nezcizoložíš, řekl také: Nezbijješ. Pakli bys nezcizoložil, ale zabil bys, učiněn jsi přeštníkem zákona.“ (Jak.2:11).

Pavel napomíná církve se vši vážností: „Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrahači, ani lupiči, nebudou mít dědictví v království Božím.“ (1.Kor.6:9-10).

Milost znamená, vyžít Slovo, ta přikázání. Naším praktickým životem svědčíme, jestli stojíme pod požehnáním nebo pod zlořečenstvím. Kdo opravdu žije v milosti, vyžívá celé Boží Slovo. Každá země na světě má své zákony, ano knihu zákonů, ale my se normálně po celý svůj život nedostaneme do konfliktu se zákonem. Tak je to s opravdově věřícími Božími dětmi: Oni žijí v milosti a s Božím zákonem se vůbec nedostanou do rozporu nebo dokonce k odsouzení. A i kdyby se to jednou stalo, pak máme Ježíše Krista jako Přímluvce, který nás zastupuje (1.Jan.2:1).

ON sám nám řekl, jak Jeho zákon můžeme v celém obsahu splnit: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všechen zákon záleží

i proroci.“ (Mat.22:37-40). Amen! Ti omilostnění to vyžívají bez vlastní námahy, protože láska k Bohu a k jejich bratrům a sestrám je vylita do jejich srdcí.

Pavel psal Římanům: „*Žádnému nebyvejte nic dlužni, než to, abyste se vespo-
lek milovali. Nebo kdo miluje bližního, zákon naplnil... Láska bližnímu zle neuči-
ní, a proto plnost zákona jest láska.*“ (Kap.13:8-10). Kdo miluje svého bližního,
tak mu nic nevezme, neškodí mu, dělá mu jen dobré a tím automaticky plní veške-
ré Boží požadavky. Proto je také psáno v Gal.5:14: „*Nebo všečen zákon v jednom
slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“

Blaze všem, na nichž spočívá Boží zalíbení a na něž se vskutku vztahuje:
„*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodí-
cím podle těla, ale podle Ducha. Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobo-
dil mne od zákona hříchu a smrti. Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro
tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hříchu, a příčinou hříchu, odsoudil
hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteří nechodíme podle
těla, ale podle Ducha.*“ (Řím.8:1-4).

Dvě zvláštní nařízení pro Izrael

Bůh Svému lidu Smlouvy nařídil „smlouvu obřizky“ a také sobotu jako „věčné
znamení smlouvy“. Obřizka se vrací až na Abrahama: „*Konečně ať jest obřezán
narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a bude smlouva má na těle vašem
za smlouvu věčnou.*“ (1.Moj.17:13).

„*... a potom znamená, totiž obřizku, přijal za znamení spravedlnosti víry, která
byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i jim
přičtena byla spravedlnost, a aby byl otcem obřizky, těch totiž, kteří ne z obřizky
toliko jsou, ale kteří kráčeji šlépějemi víry otce našeho Abrahama, kterou měl před
obřezáním.*“ (Řím.4:11-12). Amen.

Obřizka novorozeného chlapce osmého dne byla v Izraeli svatou povinností.
Měla připomínat první akt zplození v ráji, skrze nějž bylo celé lidské pokolení
strženo do pádu hříchu. Při vyvedení lidu izraelského z Egypta chtěl Pán proroka
Mojžíše dokonce zabít, protože otálel s obřizkou svého syna. O to se pak postarala
matka (2.Moj.4). Také Syn Boží byl obřezán osmého dne, neboť důsledky pádu do
hříchu musel od narození až do smrti na Svém těle nést na kříž. Všechno, co Bůh
nařídil, je spojeno s napravením dějin zkázy Božími spásnými dějinami. Přesto, že
On sám byl bez hříchu, zplozen z Ducha, musel ve Svém masitém těle zástupně
všechno vzít na Sebe. „*Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo,
abychom hříchům zemřeli, spravedlnosti živi byli, jehož ranami uzdraveni jste.*“
(1.Petr.2:24).

Také Pavel byl obřezán osmého dne (Fil.3:5) a svého spolupracovníka Timotea
obřezal s ohledem na Židy (Sk.16). Korintským apoštol píše: „*Obřezaný někdo
povolán jest? Neuvoď na sebe neobřezání; pakli kdo v neobřízce povolán, neob-
řezuj se.*“ (1.Kor.7:18).

Potom s tímto tématem dospěje k bodu: „...a to jest pravé obřezání, které jest srdečné v duchu, a ne podle litery;“ (Řím.2:29).

Potom, co Pavel stále znovu mluvil a psal o obřízce, v následujících slovech máme shrnutí:

„*Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření. A kteříkoli tohoto pravidla následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.*“ (Gal.6:15-16).

Co se týče dodržování soboty, jsem na to stále znovu dotazován, protože to patří k deseti přikázáním (5.Moj.5). V 1.Moj.2:3 je psáno: „*I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, které byl stvořil, aby učiněno bylo.*“

Sedmý den Bůh nejenom posvětil, ale Svému izraelskému lidu ho jako úplný den odpočínutí nařídil, ve kterém nesměli ani oheň rozdělat (2.Moj.35:3).

„*Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočínutí jest, svatost Pánu. Každý, kdo by dělal dílo v den sobotní, smrti umře. Proto ostríhati budou synové Izraelské soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Pán nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.*“ (2.Moj.31:15-17).

Vzhledem k Izraeli Pán říká: „*Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Pán jsem posvětitel jejich.*“ (Ez.20:12).

„*Těž soboty mé svěťte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Pán Bůh váš*“ (Ez.20:20).

„*Potom jsi sestoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a přikázání dobrá. Těž i sobotu svou svatou známou jsi jim učinil, a přikázání, ustanovení i zákon vydals jim skrze Mojžíše, služebníka svého.*“ (Neh.9:13-14).

Církvi Nové Smlouvy On toto přikázání nenařídil, neboť nyní se nejedná o dokonalé stvoření, nýbrž o dokonané spasení; ne o svaté odpočínutí v sobotu, ale o „věčné odpočínutí“ v Bohu. „*Nebo byt' byl Jozue v odpočínutí je uvedl, nebyl by potom mluvil o jiném dni. A protož zůstává svátek lidu Božímu. Neb kdokoli vešel v odpočínutí jeho, také i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých.*“ (Žid.4:8-10).

Pavel píše novozákonní církvi: „*Proto žádný vás nesud' pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany některého svátku, nebo novměsíce, anebo sobot*“ (Kol.2:16).

Již ve Starém Zákoně Bůh odkázal na první den týdne, který následuje po sobotě, s ohledem na spásné dějiny, obzvláště s obětováním snopu prvotiny: „*Který obracetí bude sem i tam snopek ten před Pánem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazejtrí po sobotě obracetí jej bude kněz.*“ (3.Moj.23:11).

„*Počtete sobě také od prvního dne po sobotě, ode dne, v němž jste obětovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnů at' jest), až do prvního dne po sedmém téhodni, sečtete padesáte dní, a tehdy obětovati budete novou oběť suchou*

Pánu.“ (3.Moj.23:15-16). To byly „Pentecost, Letnice“ – ten padesátý den. Když letničního dne nastalo vylití Ducha Svatého (Sk.2), byl „snopek prvotiny žně splétán“ a skrze Ducha Svatého pokřtěn v jedno tělo.

Podle shodné zprávy Matouše, Marka, Lukáše a Jana byl náš Pán vzkříšen první den v týdnu (Mat.28; Mar.16; Luk.24; Jan.20).

O Pavlovi je psáno, že slavil Večeři s věřícími prvního dne v týdnu: „*Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba...*“ (Sk.20:7).

Dokonce ta zvláštní shromáždění byla uložena na první den v týdnu: „*V každou neděli (podle něm. př. Bible: v první den v týdnu) jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprve, když k vám přijdu, sbírky se daly.*“ (1.Kor.16:2). Příímý příkaz slavit neděli v Písmu Svatém neexistuje.

Je pravda, že Bůh lidu izraelskému nařídil jako den odpočínutí sobotu.

Je pravda, že Bůh první den v týdnu rovněž předpověděl.

Je pravda, že Pán vstal z mrtvých první den v týdnu.

Je pravda, že On v témž dni mluvil s učedníky jdoucími do Emauz.

Je pravda, že večer téhož dne se zjevil jedenácti učedníkům.

Je pravda, že o týden později měl s nimi shromáždění.

Je pravda, že ti, kteří uvěřili, se shromáždili první den v týdnu.

Je pravda, že Pavel slavil Večeři Páně v prvním dni v týdnu.

Je pravda, že Židé, kteří uvěřili, dodržovali sobotu předtím i potom.

Je pravda, že Konstantin Židům zakázal slavit sobotu.

Je pravda, že Konstantin nařídil křesťanům slavit neděli jako den odpočínutí.

Není pravda, že znamení šelmy mají všichni, kteří neslaví sobotu.

Není pravda, že znamení šelmy mají všichni, kteří dodržují neděli.

Není pravda, že dodržování soboty je pečeti Boží.

K tomu není ani jediné biblické místo. Ten »DEN PÁNĚ« není ani sobota, ani neděle, ale strašný den soudu, který je předpověděn ve Starém a Novém Zákoně. Pečeť Boží je Duch Svatý a ne nějaký den. (Ef.1:13; 4:30 aj). Znamení šelmy je spojeno s počtem jména jednoho člověka (ne jednoho dne), jehož celková hodnota je 666 (Zj.13:18). O tom jsme psali již v jiných publikacích.

Pro Tisícileté mírové království platí opět sobota: „*I stane se, že od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede mnou, praví Pán.*“ (Iz.66:23).

Že náš Pán a také Pavel využili každé příležitosti, kázat Židům sobotu, je známo. To bych také udělal. Zrovna tak bych se zúčastnil každého shromáždění, které náš Pán po Svém vzkříšení měl v prvním dni týdne (Mar.16:2-9; Luk.24:1; Jan.20:19-26).

Po celý svůj život jsem kázal každou sobotu a neděli, když jsem měl k tomu možnost. Kdo trvá na dodržování jistého dne, měl by se ptát, jestli se nenachází pod vlivem nějakého společenství víry, jejichž hlavním tématem je sobota a ne Kristus, místo aby nechali platit celé Boží Slovo.

Boží nařízení jsou určena Jeho lidu

Jestliže Bůh něco nařídil ve Starém Zákoně, tak to platilo jen Jeho lidu Smlouvy Izraeli. Co Bůh řekl v Novém Zákoně, platí jen církvi Pána Ježíše Krista. Ve Svě církvi ustanovil apoštoly, proroky, pastýře, učitele a evangelisty (Ef.4:11; aj.). Pro lokální sbory Pán určil starší a představené, kteří byli nazýváni také biskupy a též diáky. Pro starší a diáky bylo povinné, že musí být ženatí. Podle stvořitelského pořádku Bůh muži postavil po boku ženu: „*Chci mu stvořit pomocnici.*“ Ženám samotným nejsou svěřeny žádné přímé služby a úřady (1.Tim.3; Tit.1 aj.).

Všechna náboženství, všechna náboženská společenství mohou věřit, učit a činit, co si samy rozhodnou. Předě mnou leží fotografie s 18 ženami v talárech evangelicko-luteránských farářek a potom ještě fotografie biskupky, která se nechala rozvést. Evangelický kostel s tím souhlasí, a dokonce s homosexuálním partnerstvím jednoho biskupa nebo lesbickým partnerstvím jedné biskupky, přestože je to proti Božímu stvořitelskému pořádku a ještě více proti Jeho spásnému pořádku.

Byla položena jedna velice závažná otázka: Může být rozvedeno manželství některého Božího služebníka? Zásadně ne, neboť Bůh nenávidí rozvod. Jenom když žena zaslepena Satanem se obrátí na soud, protože si myslí, že musí ničít.

Ani ten největší Boží muž nemůže odvrátit to, čemu Bůh nezabrání. Ale byl to Satan, který svedl Evu; je to vždy Satan, který svádí, který rozvrací manželství a rodiny, který zničil rodinu Božího muže Joba. Přestože Bůh, sám Pán, chodil do zahrady Eden a večer měl obecnství s těmi prvními lidmi, ačkoliv byl také Adam nablízku, neboť po tom svedení mu dala Eva užít z toho zakázaného ovoce, nastal pád do hříchu. Ten následek byl definitivní: Smrt přišla na obě semena. Skrze svedení byli všichni strženi také do duchovní smrti. Ti jedni pak obětují jako Kain podle vlastního uvážení, druzí přinášejí Božímu Beránkovi, který se za nás dal jako oběť, chválu a čest. Obě semena uctívají, obě obětují, obě zpívají tytéž písně, obě slýchají táž kázání, čtou tutéž Bibli, ale jedno zůstává v nepřátelství, druhé ve smíření dokonalého spasení.

V Jeho spasené církvi je Spasitel ta Hlava: v ní rozhoduje jen On. ON do ní ustanovil různé služby a dary, „*pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, ke vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova*“ (Ef.4:12-13). Proto to napomenutí věřícím, že mají poslouchat své představené, „*povolni bud'te správcům vašim a poslušni bud'te jich; oni zajisté bdí nad dušemi vašimi, jako ti, kteří počet mají vydati*“ (podle něm. př. Bible: „...budou se muset zodpovídat“ (Žid.13:17).

Apoštol Pavel píše ohledně biblické bohoslužby: „*Ženy vaše v shromážděních at' mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jak i zákon praví.*“ (1.Kor.14:34). S ohledem na svedení Evy pak dále vysvětluje: „*Nebo ženě nedopouštím učit, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení. Adam zajisté prve*

jest stvořen, potom Eva. A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsouce, příčinou přestoupení byla.“ (1.Tim.2:12-14). To je tvrdá řeč. Kdo ji může slyšet? Kdo ji snese?

Bylo svatou povinností toho apoštola, říci to všem, kteří náleží k Pánově církvi: „*Chci pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.*“ (1.Kor.11:3). Dále píše: „*Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže.*“ (v.9).

Tohle všechno se přirozeně do dnešního světa nehodí, ani do žádného náboženského společenství, pro ně to také není určeno. V Německu máme od šedesátých let podle zákona rovnoprávnost pro ženy a muže. To je zakotveno v naší ústavě, to je dobré a správné. Ale my musíme rozeznávat, že jedno je určeno pro pozemský přirozený život, to druhé stanovuje, co platí církvi. Kdo to jasně nerozlišuje, uvede sebe a jiné do nouze.

Také u tohoto tématu se potvrzuje: Kdo je z Boha, slyší slova Boží. Náš Pán a také Pavel odkázali zpět na Starý Zákon a ženám a mužům ukázali jejich Bohem určené místo.

Obzvláště věřícím ženám vytýkal bratr Branham necudnost, že se zmalují až k nepoznání a chodí v šortkách na veřejnosti. Stále znovu připomínal, co se týče oblečení, 5.Moj.22:5: „*Žena nebude nosit oděvu mužského, aniž oblékat bude muž roucho ženské, nebo ohavnost před Pánem tvým Bohem jest, kdokoli činí to.*“

Pavel se ještě jednou odvolává na Starý Zákon a dává např. v Řím.7:2 následující pokyn: „*Nebo žena, která je provdána za muže, živému muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od zákona muže.*“

Bratr Branham Bohem zavedené manželství zvláště zdůraznil a řekl: „Jestliže by Bůh mohl muži dát něco lepšího než ženu, pak by to udělal.“ Tímto tématem se zabýval obzvláště v kázání „Manželství a rozvod“.

Spásné dějiny ovšem mohly vstoupit v platnost, potom, co nastala zkáza v zahradě Eden. Přímo po tom, co Satan, ten starý had, Evu podvedl a svedl, dal Bůh náš Pán na místě zaslíbení, že Boží Semeno přijde skrze ženu a hadu rozdrtí hlavu (1.Moj.3:15).

Bůh také dopustil zkázu, kterou zde ten nepřítel natopil, aby opět byla obnovena plná spása a Boží pořádek v manželství a ve sboru. Jak On sám přikázal, tak bude Slovo neseno do celého světa a uskládněný pokrm stále ještě rozdáván.

Rozdávání duchovního pokrmu

„...*Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk.*“ (Žid.13:6).

Kdo chce pochopit, co se nyní děje s duchovním Abrahamovým semenem, musí pozorně číst příběhy Abrahama, Izáka a Jáкова až po Josefova, především kapitoly 1.Moj.37-50. V 1.Moj.12:10 čteme: „*Byl pak hlad v té zemi; proto sestoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.*“

V 1 Moj.26:1 je psáno: „*Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, který byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar.*“

Josefa jeho bratři nenáviděli, protože měl to vidění o žni a snopech. Ukládali mu o život, prodali ho za dvacet stříbrných. Ale pak přišel hlad a Josef otevřel obilnice, a jeho bratři a všichni obyvatelé země přicházeli k němu (1.Moj.41:56-57).

Prosím, přečtěte si sami, jak často je slovo potrava a slovo hlad v těchto kapitolách zmiňováno. Tentýž Bůh, který skrze proroka Amose řekl: „*Nečiní zajisté Panovník Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům*“ (Am.3:7), také řekl: „*Aj, dnové jdou, dí Panovník Pán, že pošlu hlad na zemi, ne hlad po chlebu, ani žízeň po vodě, ale po slyšení slov Pánových*“ (Am.8:11). Týž Bůh Svému služebníkovi Williamu Branhamovi opakovaně přikazoval, aby uložil pokrm, to zjevené slovo pro tento čas. Tentýž Pán řekl mě: „**Můj služebníku, přijde veliký hlad; zajistěte si potravu.**“

Jakože vpravdě Bůh žije, ten Pán dále řekl: „**Potom budeš stát uprostřed lidu a rozdávat jim pokrm.**“ Týž Bůh 3. prosince 1962 mluvil ke mně skrze Williama Branhama a řekl: „**Počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš ten zbytek.**“

Dělám jen to, co mi Pán přikázal a přenechávám každému osobně, jestli přijme anebo odmítne zvěst, kterou přináším, nebo uvěří pomluvám, které se také šíří. Zase to bylo jediné slovo, které Satan překroutil. Bratr Branham opakovaně mluvil o zralém pšeničném poli, o žni a také o kombajnu. Jeden výrok byl kvůli změněnému znaménku nesprávně vyložen.

Bratr Branham 12. prosince 1964 v kázání „Čas žně“ řekl: „**Slyším příjezd kombajnu. Světová rada kostelů vykoná to rozdělení.**“

V angličtině bylo napsáno: „Slyším příjezd kombajnu, tu světovou radu kostelů. Ona to rozdělí...“ Skrze špatné umístění znaménka vzniklo zatracené učení, že kombajn reprezentuje zároveň antikrista a světovou radu kostelů.

Ti bratři by se ve zvěsti tak neprohřešili, kdyby mi ve vidění nebylo ukázáno přežralé pšeničné pole a ten kombajn a samotným Pánem mi nebylo přikázáno sklídit úrodu. Ale Satan se pokoušel falešnými inspiracemi zničit každé Duchem působené probuzení. To bude činit až do poslední chvíle – až všichni, kteří poznají jeho přetvářku a přemohou jeho taktiku, budou vytrženi a naplní se: „*Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duši svých až do smrti.*“ (Zj.12:11).

Nehledě k tomu, co se stalo, ať to byly vraždy těch pacholat při narození Mojžíše nebo Kristově, ať vraždy spáchané na milionech izraelského lidu, lidu Boží Smlouvy, nebo pokus zničit Jeho církev, – Satan je rozlícen na všechny, kteří jsou Božím majetkem. Ti vyvolení se nebudou zastavovat nad tím, co ten vrah lidí, vrah duší a pomlouvavčnou kampaní činí, ale pevně se přidrží toho, co Bůh činí mezi těmi Svými, až se naplní: „*I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Ale nic neobdrželi, aniž jest nale-*

zeno více místo jejich na nebi... A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, který žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí.“ (Zj.12:7-11).

Papežova návštěva Izraele

O návštěvě Izraele papeže Benedikta XVI. mezinárodní tisk a ostatní media podrobně informovaly. Je pozoruhodné, že tato návštěva byla teprve třetí návštěvou některého z papežů ve Svaté zemi. Roku 1964 papež Pavel VI. během jedennáctihodinové návštěvy v Jeruzalémě ještě nepřenesl ani jednou slovo „Izrael“ nebo „Židé“ přes své rty. Teprve v roce 1965 nařknutí Židů coby Božích vrahů, které skoro po 2000 let ospravedlňovalo pronásledování Židů, jejich masové vraždění, pogromy, vyhnanství, nucené křty a nakonec také holocaust, bylo katolickým kostelem zrušeno. Papež Jan Pavel II., který působil jako kněz jen 50 km od Osvětimi, zanechal u Zdi nářků při své návštěvě v roce 2000 alespoň jeden „otevřený dopis“ židovskému lidu, ve kterém, jménem svého kostela, prosil o odpuštění zločinů vykonaných na Židech.

Program návštěvy německého papeže byl od počátku 11. května až k rozloučení 15. května 2009 přirozeně od samého počátku stanoven a také obsah 28 projektů, které pronesl na různých místech. Izraelská vláda a Vatikán se sjednotily na tom, že papež vynechá návštěvu „Hall of Shame“, kde visí obraz Pia XII. Místo toho promluvil v „Síni vzpomínek“ také před šesticí těch, co holocaust přežili. Ale nezmínil roli svého předchůdce Pia XII. během času nacismu ani postoj římského kostela k holocaustu. Nezmínil se ani slovem o antižidovství v historii římského kostela, a nesčíslných zločinech, které ve „jménu Božím“ byly spáchány na Židech, natož aby se omlouval.

Renomovaný týdeník „Der Spiegel“ ve vydání z 18. května 2009 hodnotí papežovu návštěvu na pozadí, která s popíračem holocaustu a členem „Piova bratrstva“ Williamsonem nabyla zcela nové aktuálnosti. Z jeho článku vyplývá, že dialog s islámem papežovi zřejmě připadl snazší než s židovstvím.

Vatikán navázal již v roce 1947 s Egyptem, jako prvním islámským státem diplomatické styky, roku 1953 s Tureckem. Izrael musel nejprve uznat OOP (organizace pro osvobození Palestiny) a Palestincům přislíbit samosprávu, než byl roku 1993 Vatikán ochoten navázat diplomatické vztahy.

Výsledkem nynější návštěvy papeže je, že v její poslední den oznámil jordánský král návrh mírového řešení na Blízkém Východě:

„Alternativou proti válce, mrtvým a ničení je rozdělení na dva státy. Podmínkou je, že Izrael se stáhne na hranice z roku 1967. V tom případě by Izrael plně diplomaticky uznalo všech 57 arabsko-muslimských států.“

Skutečností je, že až do roku 1967 neexistoval Palestinský stát, nýbrž pouze Transjordánsko, které patřilo k jordánskému království. Od roku 1967 se to území

stalo částí Izraele. Jeruzalém byl až do té doby rozdělen: Východní Jeruzalém náležel Jordánsku, Západní Jeruzalém Izraeli.

22. května 2009 prohlásil izraelský ministerský předseda Benjamin Netanjahu: „Město Jeruzalém nebude nikdy znovu rozděleno. Sjednocený Jeruzalém je hlavním městem Izraele.“

Od času, kdy Bůh skrze Abrahama, Izáka a Jákoba vyvolil lid izraelský za Svůj lid Smlouvy, jsou národy naplněny žárlivostí a závistí. Tento postoj trval od dnů Konstantina v křesťanství a od dnů Mohameda v islámu až dodnes. Lidu Izraele je upíráno jakékoliv právo na existenci. O žádném státu na Zemi, o žádném hlavním městě na celém světě, se nevede tolik sporů jako o Izraeli a Jeruzalému, jak v politické tak v náboženské oblasti. Má to opravdu co činit s biblickým proroctvím konečného času. Na závěr se všechny národy proti Jeruzalému shromáždí, ale potom zasáhne z nebe Bůh Izraele.

„Západoněmecké noviny“ popsaly návštěvu amerického prezidenta Baracka Husseina Obamy v Káhiře: „Salam alaikum – Obama objímá islámský svět.“ Ano, už se jedná jen o míru, a sice v přímé souvislosti s Jeruzalémem. Obama, který až do svých jedenácti let vyrůstal jako sunitský muslim v Jakartě a navštěvoval tamní mešitu, následoval svoji ženu Michelle ke křesťanství, ale to ještě neznamená, že se obrátil ke Kristu. Na setkání s papežem u příležitosti schůzky G8 v Itálii 10. července se připravoval již měsíce dopředu. On je ten správný muž, aby byl zprostředkovatelem mezi křesťany a muslimy a společně s papežem Benediktem pronesl rozhodné slovo pro řešení dvou států.

V našem čase se plní biblické zaslíbení při lidu Izraele, a to musí a budou respektovat všichni, kteří mají Boží bázeň. „*Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší.*“ (Ez.36:24). Toto zaslíbení se naplnilo nám před očima. Následující slova se uskuteční v krátkosti: „*Shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jež rozpýtli mezi pohany a zemi mou rozdělili.*“ (Joel.3:2). Bůh zemi, kterou dal těm dvanácti kmenům, nazývá Svou vlastní zemí. Tak jistě, jak je napsáno, půjde do soudu se všemi, kteří Jeho zemi rozdělili a vyžadují řešení dvou států, nehledě na to, jestli je to prezident USA, papež nebo kdoví kdo.

Sjednocená Evropa Poslední světová říše

Den před vrcholným setkáním G8 v Itálii papež Benedikt XVI. zveřejnil svoji encykliku „Caritas in Veritate“, česky „Láska v pravdě“. Schůzka vrcholných představitelů G8 je ovládána hospodářskou a finanční krizí. Pro zvládnutí této krize navrhuje papež ve svém učitelském psaní „politickou světovou autoritu“. Všechno selhalo, i Spojené národy; a tak nyní se již nejedná jen o nový světový pořádek, nýbrž o politickou světovou autoritu. Všichni jsou na jedné lodi, také

Rusko, na kterém je Sjednocená Evropa z 75 procent závislá v zásobování energií.

Jestliže 1. ledna 2010 bude Lisabonská smlouva uznána za platnou, bude poprvé volen prezident Evropské rady. Do úřadu bude volen na dva a půl roku. Každá země, ať velká nebo malá, si určí komisaře. Komisaři zvolí „Vysokého zástupce“, který se chopí úkolu ministra zahraničních věcí EU. Ale to, co žádá Benedikt XVI., jde mnohem dál. Ta „Světová autorita“ bude vykonávat moc ve všech oblastech, v náboženské, politické a ekonomické. Také podle toho poznáváme, jak se naplňuje proctví konečného času a stále jasněji nabývá podobu.

Shrnutí

V přímé odpovědnosti před Bohem musí být ještě ledacos řečeno. Právě jsem četl dvě kázání „Konat Bohu službu bez Jeho vůle“ z 18.7.1965 a z 27.11.1965 a došel jsem k závěru, že se nesmíme zdržovat u příkladů zmiňovaných bratrem Branhamem, co Balám, rota Chóre, co Jannes a Jambres prováděli, nýbrž si z toho vzít poučení. Když David chtěl převést truhlu Smlouvy do Jeruzaléma, aniž by mu to Pán přikázal, klopýtli ti voli a Uza, který chtěl zabránit pádu truhly Smlouvy, musel zemřít.

My bychom mu poděkovali, že ve správném čase byl na správném místě, ale Bůh mu nepoděkoval, ale potrestal jej smrtí. A proč? Protože On sám rozhodl, že truhlu Smlouvy měli nosit kněží z kmene Lévi (5.Moj.10). Jaká mocná lekce!

Nyní se nejedná o nějaký nový program, o nový vůz, o nové zjevení, ale aby muži Boží, kteří Jím samotným byli povoláni, nesli slova Jeho Smlouvy. To můžeme sledovat obzvláště u Jozue v 3. kapitole, při překročení Jordánu a v 6. kapitole, při obklíčení Jericha, když ty zdi padly. Jen jestliže je všechno činěno přesně podle Božího Slova a příkazu, máme zaručené vítězství Boží.

Co vyplývá pro nás z učitelské lekce těch svědectví Písma a příkladů zmíněných bratrem Branhamem? Mojžíš a všichni proroci měli přímé pověření. Když vezmeme v úvahu Nový Zákon, měl Jan Křtitel přímé pověření. Petr měl rovněž zvláštní pověření. Ano, a Pavel měl zcela zvláštní pověření, totiž nést evangelium pohanům (2.Tim.4:17). Měl k tomu poslání. Vezmeme klíčové slovo „poslat“, co ke skutečnému pověření patří. **„A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni?“** (Řím.10:15).

„Protož, nyní pojď a pošlu tě k Faraónovi...“ (2.Moj.3:10).

„Řekl dále: Takto díš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám.“ (2.Moj.3:14b).

„Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho posli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, posli mne.“ (Iz.6:8).

„Ale Pán řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemukoli tě pošlu, jdi, a vše, což ti přikáži, mluv.“ (Jer.1:7).

„Aj, já posílám anděla svého, který připraví cestu před tváří mou.“ (Mal.3:1).

„Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný,“ (Mal.4:5).

Bratr Branham řekl s důrazem, ano, člověk postřehne ten absolut v jeho slovech: „**Bůh Svůj úmysl nezmění. Jeho první rozhodnutí je dokonale správné.**“ (Kázání z 27. listopadu 1965).

Zapírat posláná, které ten Všemohoucí sám hlasitě a zřetelně vyslovil, může být rovno tomu, jako Jemu plivnout do tváře, kárat Jej, že se mýlí. Může být, že někdo povoláný k určité službě musí projít zkušením jako nikdo jiný. Ale tvrdit, že to povolání je sice pravé a pravda, ale tu službu on už nesmí vykonávat, je rovněž rouhání před Bohem.

Boží původní určení platí věčně. ON Své rozhodnutí nikdy nezměnil. Nejlepším příkladem je David. Tady je jeho syn Absolon, který má tři syny a jednu dceru a usiluje o to, aby David musel opustit Jeruzalém. Ovlivnil ty nejdůležitější lidi, nechal se provolat za krále. Souběžně s tím je David vystaven posměchu, Semei mu zlořečí, hází po něm kamením, a v hlubokém opovržení se s pláčem David ubírá svou cestou. Bolest, kterou mu způsobil jeho syn, byla zlá. Ale potom přišel čas, kdy David zaujal jemu Bohem dané místo – všechno ostatní byly zkoušky. Mohl dokonce říci: „*Nechte ho, ať zlořečí, nebo jemu rozkázal Pán.*“ (2.Sam.16:11). Kristus, Syn Davidův, se modlil: „*Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co činí!*“

Již neplatila Absolonova pomluva: „...nevíte, co můj otec udělal?“, ale Boží rozhodnutí bylo dokonalé a obstálo, a Kristus, náš Pán, je ještě až do poslední kapitoly Bible označován jako Syn Davidův. Tvrdit, že Bůh některé povolání, pověření, posláná zruší, je úmyslné rouhání Bohu.

Kdyby Bůh v našem čase, který je z těch šesti tisíc let ten nejdůležitější, neměl žádný přímý plán a každý by mohl dělat, co by chtěl, pak by to bylo jako za času soudců, kdy každý činil, co považoval za dobré.

Bůh však zaslíbil proroka a poslal ho. Bůh zaslíbil, že zvěst, která mu bude svěřena, převede druhému Kristovu příchodu. Bůh sám se postaral o to, že jsem s tímto Božím mužem od roku 1955 až do roku 1965 směl být v osobním spojení. Mám 21 dopisů z těch let. Bůh sám to tak vedl, že jsem mohl být pravdivým očitým svědkem v jeho shromážděních.

Roku 1958 jsem z Boží milosti poznal jeho povolání a posláná z hlediska spásných dějin. Roku 1962 on potvrdil na základě jednoho vidění, že mu bylo ukázáno Boží povolání k zvěstování Slova a rozdávaní Božího pokrmu. V dubnu 1966, v tom smutném dni pohřbu, mi připomněl ten věrný Pán slova: „**Nyní přišel tvůj čas, jít od města k městu, abys tu zvěst nesl do celého světa.**“ To jsem od toho času konal s plným nasazením.

ON, který řekl: „**JÁ tě pošlu do jiných měst**“, věděl, co dělá, a několik milionů z mých úst Jeho Slovo slyšelo.

Nyní k první otázce, která je stále znovu kladena: Existoval za času bratra Branhama ještě nějaký evangelista, který měl stejné povolání a posláná? Ne! Ale bylo mnoho napodobovatelů. Právě tak se ptají: Existuje ještě nyní na Zemi člo-

věk, který slyšel ten vše pronikající hlas Páně ve své mateřské řeči a obdržel přímé pověření ve spásných dějinách? Na tuto otázku nemohu odpovědět, na tuto otázku musí odpovědět každý cestující kazatel sám. Jestliže není žádné přímé pověření dáno, má následující otázka své oprávnění:

Kdo ty bratry pověřil? Stačí to, že mají dolary – mohou to být australské, novozélandské, kanadské nebo americké dolary? Jak se mají podle Slova a podle kázání bratra Branhama zařadit, jestliže žádné povolání a poslání neobdrželi? Existuje někdo, kdo ten den, místo a pověření může označit? Zdali se tu neplní, jak řekl bratr Branham: Bohu konat službu, aniž by to byla Jeho vůle?

Nastal čas, kdy je zvěstována biblická zvěst konečného času v přímé vůli Boží a lid Boží je uváděn do přímé vůle Boží. Každý musí zaujmout svůj postoj a postavit se na Boží stranu, aby byl opravdu v Církvi – Nevěště. Jen tam, kde platí jenom Slovo samotné, ustávají navždy vedení do bludu a výklady. Církev Ježíše Krista musí nyní být do stejného kroku, do plného souladu se Slovem Božím uvedena. Existuje Boží poslání v našem čase a to Slovo nám svěřené vykoná, k čemu je Bůh poslal.

„Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.“ (Iz.28:21).

„Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.“ (Řím.9:28)

„Jeho hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemi, ale i nebem.“ (Žid.12:26).

Pán vás všechny bohatě požehnej.

V pověření Božím působící

Handwritten signature in black ink, reading "Br. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke above the name.

„Tak bude slovo mé, které vyjde z úst mých. Nenavráti se ke mně prázdné, ale učiní to, co mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemu je posílám.“ (Iz.55:11).

Tato fotografie je pořízena ve shromáždění v Rumunsku 23. srpna 2009. Několik tisíc vpravdě biblicky věřících zvěsti posledního času se shromáždili, aby slyšeli pravé Slovo a byli požehnáni.

Shromáždění na Madagaskaru 16. srpna 2009

Shromáždění v Johannesburgu 17. srpna 2009.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz